

❧ KAPITOLA I ❧

Ivy Vegová bola uväznená v najhoršej nočnej more.

„Vitajte v reštaurácii U pána Kokteila. Ja budem miešať vaše elixíry.“ Dievča malo takmer taký široký úsmev, ako je v kreslenom logu podniku. „Čo vám môžem dnes pripraviť, milí hostia?“

Žiari ako slnko. Ivy by si najradšej zakryla oči.

„Ja... si... ehm...“ Ivin otec pozeral na obrovské ružové menu za hlavou čašníčky.

„Potrebujeme ešte chvíľu.“ Ivy ho odtiahla a pustila pred nich mamu s dievčatom s vrkočmi.

„Navrhujem mrakodrapy,“ zamrmlal a rukou si

prešiel cez čierne vlasy, uhladené ako vždy. „Asi by som si mal vedieť objednať kokteil.“

„Oci, ale ty máš veľmi *d'aleko* od bežného človeka,“ pošepekala Ivy a obzerala sa, či ich náhodou niekto nezačul.

Dnes ráno pán Vega oznámil Ivy, že chce zobrať svoje dcéry niekam von. Ivy sa ho snažila presvedčiť, aby vybral miesto, ktoré bude zodpovedať jeho vkusu viac ako reštaurácia U pána Kokteila, ale trval na tom, že chce spoznať svet, na ktorý je Olívia zvyknutá – skončili teda v tom najtypickejšom mieste pre zajačikov v meste.

„Tu sa píše, že si máš vybrať veľkosť a zvláštnu príchuť.“ Ivy mu podala menu. „Alebo si môžeš vybrať podľa vlastného výberu.“

Otec otvoril komplikované menu a otáčal ho, aby si prešiel celú ponuku. „Naozaj sa hodia k sebe jablká s mrkvou?“

„Ten som raz mala,“ prikývla Ivy a plastové náušnice v tvare netopiera sa jej hompáľali na ušiach. „Je to divná kombinácia, ale chutná.“

Otec sa usmial. „Presne ako moje dve krásne dvojčatá.“

Ivy sa pozrela na sestru Olíviu Abbottovú, ktorá sedela v najvzdialenejšom boxe reštaurácie a pozerala na nich. Vedela, že to nie je reštaurácia veľmi vhodná pre upírov a robila si o nich starosti. *Možno by to mala objednávať Olívia*, pomyslela si Ivy. Jej ružový pletený sveter a značkové džínsy sem zapadali viac ako Ivy a jej otec, ktorí boli v čiernom od hlavy až po päty.

„Vybrali ste si?“ uštipačne sa opýtala čašníčka. Jej nadšenie pôsobilo rovnako umelo ako exotické kvety visiace zo stropu.

„Ja si vyberiem prvá,“ navrhla Ivy. Prezrela si zoznam ovocných kokteíl. Rumeneček lásky znel príliš sladko a Čučoriedka pre krásu príliš hlúpo. Chcelo by to niečo, čo má šmrnc. Aha! Pozrela na čašníčku a povedala: „Mohla by som vás poprosiť Červeň pier?“

„Dáte si malinkatý, prostrednučký alebo mega-obrovský?“

Ivy takmer zagúľala očami. „Malý, prosím. A bez ľadu.“

Radostná čašníčka zobrala papierový pohár, napísala naň niečo a vykrikla: „Jednu malinkatú červeň pre váhavú trasorítku.“

Ivy pozrela na otca a ten len nechápavo otváral

a zatváral ústa ako zlatá rybka. Zjavne len spracovať veľkosti kokteíllov mu robilo problém. „Urýchlíme to,“ zamrmal. Zhlboka sa nadýchol a položil menu na pult. „Prostrednučký kokteíl Otočka a výkrik, prosím. A pre moju dcéru...“

„Otočku a výkrik?“ skočila mu do reči čašníčka. „Ste si istý?“

„Áno, som,“ prikývol pán Vega.

Ivy mala z toho zlý pocit.

„Nechcete si to ešte rozmyslieť?“ opýtala sa čašníčka a podávala mu menu.

„Nie, nie,“ trval na svojom a razantne jej ho vrátil. „Tento kokteíl som si vybral a ten aj chcem... Dám si Otočku a výkrik.“

Čo je na tom kokteíle zlé? uvažovala Ivy. Je zložitý na prípravu? V menu sa píše, že je to iba drvený ľad s pomarančovou a brusnicovou šťavou, čo znie jednoducho. Čašníčka si vzdychla. „No dobre.“ Zhlboka sa nadýchla a zakričala: „Hej, počúvajte!“

Otcova tvár zmeravela, keď všetci v reštaurácii zakričali: „O čo ide?“

Ivy vystrašene pozrela na sestru, ktorá na nich vydesene hľadela.

Dievča za barom zvolalo: „Dáme si otočku!“ Všetci bežní zákazníci vedeli, čo má nasledovať a odpovedali: „A poriadny VÝKRIK!“ Potom niekto zapol pesničku v jukeboxe a päť násťročných zamestnancov vrátane čašníčky vyskočilo na pult a začali tancovať na pesničku, ktorá sa ozývala z každého reproduktora. Aj starší pár v rohu miestnosti vstal a začal krútiť bokmi.

Pán Vega vyzeral úplne ponížene a tvár mal bledšiu než zvyčajne. Pevne sa chytil pultu, aby nezutekal preč. Ivy by ho istotne nasledovala.

Už sem nikdy nevstúpim, zaprisahala sa Ivy, keď čašníčky tancovali okolo nej. Čašníčka, ktorá ich obsluhovala, chytila otca za ruku, aby sa pridal, a tak párkrát prikrčil nohy a silene sa usmial. Ivy videla úprimnejší pohľad hádam aj na mŕtvole.

Moja nočná mora je čoraz hrozivejšia, pomyslela si Ivy. *Otec tancuje*.

Trvalo celú večnosť, kým sa na pulte objavil otcov prostredný kokteil.

„Dáte si ešte niečo?“ opýtala sa čašníčka, trochu zadýchaná od tanca.

„Ehm,“ pán Vega zvieral v ruke pokrčené menu. „Ak

poviem ‚Ružoholický‘ bude z toho... ďalšie predstavenie?“

„Nie, pane,“ odpovedala čašníčka. „Ružoholický nie je ničím zvláštny okrem chute. Dáte si teda ten?“

„Áno, prosím,“ povedal pán Vega a trochu mu odľahlo.

Čašníčka sa k nemu naklonila a pošepkala: „Vidíte tie hudobné noty pri názvoch kokteíllov? Tým sa nabudúce radšej vyhnite.“

„Nabudúce?“ vystrašene sa opýtal Ivin otec. „Áno... nabudúce.“

Keď bol kokteíl hotový, otec zaplatil a zobral svetloružový a žltý pohár. Pevne zovieral pery, keď podišiel k stolu, kde čakala Olívia. Ivy videla, ako sa mu trasú ruky.

„Asi som vás mala varovať,“ povedala Olívia a snažila sa potlačiť úsmev, keď pán Vega položil jej pohár na sýtooranžový stôl. „Majú pár kokteíllov, ktorým sa treba vyhýbať, ak nemáte radi spontánny davový spev.“

„Hmm,“ odpovedal pán Vega a vkĺzol do boxu

oproti dievčatám. „Rád skúšam nové veci, ale spontánny davový spev medzi ne nepatrí.“

„Vďaka temnu,“ odpovedala Ivy.

Olíviu veľmi tešilo, že jej biologický otec sa veľmi snaží, aby ju lepšie spoznal. O Ivy vie toho veľa – býva s ním. Ale len pred pár týždňami, tesne pred Vianocami, sa Olívia dozvedela, že je ich skutočným otcom.

Olívia si poriadne odpila z kokteilu a vtom začala kašľať a prskať. Snažila sa upokojiť, ale pán Vega si to všimol.

Jeho tvár zosmutnela. „Nie je to... vybral som zle?“

Mám mu to povedať? premýšľala Olívia. Nechcela raniť jeho city, ale na druhej strane sa nechcela nútiť do kašovitého a lepkavého kokteilu. „Banány nemám príliš v láske,“ priznala sa Olívia.

Pán Vega zastonal. „Ospravedlňujem sa, Olívia. Čo keby sme si to vymenili?“

Olívia vďačne prikývla. Otočka a výkrik je jej obľúbený hlavne pre ten tanec.

„Toto len utvrdzuje môj názor,“ pokračoval pán Vega, „že musím s tebou tráviť viac času, aby som ťa spoznal,“ povedal. „Čo aj plánujem, hneď ako sa vrátim.“

Ivy zdvihla pohľad od pohára. „Odkiaľ sa vrátiš?“

„Je ešte jeden dôvod, prečo som sa chcel s vami dvomi stretnúť. Keďže sa už nest'ahujeme do Európy...“

„Huuráá!“ zvolali sestry naraz. Minulý týždeň skúšali všetko možné, aby odvrátili katastrofu a presvedčili pána Vega, aby ostali s Ivy vo Franklin Grove.

„... musím vyriešiť pár naliehavých záležitostí,“ pokračoval. „Olívia, už som hovoril s tvou mamou.“ Vravel o pani Abbottovej, Olíviinej adoptívnej mame. Koniec koncov ani jedno z dievčat si nemôže pamätať svoju biologickú mamu. „Súhlasila, že Ivy bude bývať u vás najbližších pár dní.“

Olívia pozrela na svoje dvojča. „Budeš u nás spať!“ vykrikla a pár vo vedľajšom boxe sa otočil a zagánil na nich.

Ivy sa zaškerila. Koktejl zafarbil jej zuby na červeno. „Už som si chcela prelakovať nechty.“ Ivy zdvihla ruku a ukázala ošúchaný strieborný lak na nechtoch. „A prečo cestuješ, oči?“

Pán Vega odmietavo mávol rukou a Olívia zbadala strieborný manžetový gombík v tvare malej rakvy. „Je to iba neodkladné obchodné stretnutie.“

„Kam cestuješ?“ opýtala sa Olívia. *Len sme si dali kokteil a už odchádza!* pomyslela si.

„Ehm, v Dallase je množstvo nových stavebných projektov,“ povedal pán Vega. „Tak či onak budem preč iba pár dní a ešte pred začiatkom školy sa vrátim. A teraz sa bavme o niečom zaujímavejšom.“

„Napríklad o darčekom, ktoré nám odtiaľ privezieš?“ opýtala sa Ivy.

„Napríklad o tom, ako chutí Červeň pier,“ povedal pán Vega a schmatol jej pohár. „Vymeňme si ich.“

Vymenili si kokteily a pomaly ich srkali. Olívia by sa chcela opýtať biologického otca stovky otázok o jeho rodine a ich pôvode, ale teraz bola šťastná, že sú spolu a nemajú pred sebou nijaké tajomstvá.

Znova si vymenili kokteily a Ivy ochutnala Otočku a výkrik, ale potom už nevedeli, ktorý je ktorý.

„Aspoňže vás dve si nikdy nepomýlim,“ povedal pán Vega.

Olívia sa tvárila vážne a nepozrela na sestru. *Možno je ešte jedno tajomstvo, o ktorom nevie,* pomyslela si Olívia. S Ivy sa už veľakrát vymenili, aby oklamali otca a ostatných ľudí. Olívia pocítila, ako jej Ivy zovrela ruku pod stolom.

